

בש"פ 6731/16 - דורין מואס נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6731/16

כבוד השופטת ע' ברון
דורין מואס

לפני:
המבקשת:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת למתן רשות ערר מיום 2.9.2016

בשם המבקשת: עו"ד דוד גולן

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופט מ' יפרח) ב-עמ"ת 57530-08-16 מיום 30.08.2016, שבגדרה נדחה ערר שהגישה המבקשת על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב (כבוד השופט א' זרזבסקי) הקובע כי היא תיוותר במעצר בית לילי עד לתום ההליכים נגדה.

2. נגד המבקשת הוגש כתב אישום ביום 23.8.2016, שבו מיוחסות לה עבירות של נהיגה בזמן פסילה; אי-החזקת הגה בשל שימוש בטלפון נייד; נהיגה ללא חגורת בטיחות; נהיגה ברכב ללא ביטוח; ונהיגה ברכב שרשיונו פקע. נטען כי העבירות בוצעו כאשר המבקשת נהיגה ברכב ברחוב שארית ישראל בתל אביב ביום 22.8.2016, בעת שעמדה בתוקף פסילתה מנהיגה למשך תשעה חודשים, כפי שנקבע בגדרי הליך קודם בעניינה (תע"א (תעבורה - חיפה) 4788-03-15 מיום 7.1.2016, כבוד השופט (סג"נ) ג' קרזבום), שבעקבותיו הופקד רשיון הנהיגה שלה במזכירות בית המשפט ביום 13.3.2016.

בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה גם בקשה למעצר המבקשת עד תום ההליכים, לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. בגדרי בקשת המעצר נטען כי מאז החלה המבקשת לנהוג בשנת 2012, צברה לחובתה 9 הרשעות קודמות, וכי תלויים ועומדים נגדה שני מאסרים על-תנאי בני הפעלה; חרף זאת לא נרתעה המבקשת מלנהוג תוך ביצוע עבירות חמורות, ומכאן נלמדת מסוכנותה כלפי ציבור

עמוד 1

הנהגים וכלל המשתמשים בדרך, כמו גם זלזולה בדין.

3. בהחלטתו מיום 23.8.2016 ציין בית משפט השלום כי המבקשת הודתה במיוחס לה בכתב האישום וכי אין לה רישום פלילי, ועם זאת ציין כי היא צברה תשע הרשעות קודמות, בהן בין היתר נהיגה תחת השפעה אלכוהול וחוסר שליטה ברכב. בית המשפט קבע כי מעברה התעבורתי ומהתנהלותה הנוכחית, לרבות אחיזתה בהגה חרף קיומם של שני מאסרים על-תנאי בני הפעלה בעניינה, עולה כי נשקפת מהמבקשת מסוכנות לציבור. לנוכח ההלכה שלפיה אין להורות על מעצר עד תום ההליכים בגין עבירות תעבורה אלא במקרים חריגים, מצא בית משפט השלום כי בנסיבות העניין ניתן להסתפק בחלופת מעצר, וקבע כי המבקשת תשוחרר ותימצא במעצר בית לילי משעה 22:00 עד לשעה 06:00 בפיקוח של לפחות אחד מבין שלושה אנשים שנמנו. בנוסף נקבע כי עליה להפקיד סך של 5,000 ש"ח במזומן; לחתום על ערבות עצמית בסך של 20,000 ש"ח; וכי כל אחד מהמפקחים יפקיד ערבות צד ג' בסך של 15,000 ש"ח. כן ניתן נגד המבקשת צו עיכוב יציאה מהארץ.

על החלטת בית משפט השלום הגישה המבקשת ערר לבית המשפט המחוזי, שנדחה. בית המשפט המחוזי עמד על כך שהרשעותיה הקודמות של המבקשת והמאסרים המותנים לא הרתיעו אותה מביצוע עבירות נוספות, וקשה לכן ליתן בה אמון שתכבד את החוק. צוין כי הסברה של המבקשת, שלפיו נסעה מטרים ספורים בלבד לבקשת מעסיקה שחשש מקבלת דו"ח חניה, אינו מצדיק את המעשים. ועוד צוין כי החלטת בית משפט השלום כי המבקשת תשהה במעצר בית לילי בלבד מקילה עימה, מאפשרת לה להמשיך את שגרת יומה ועם זאת להפחית במידה מסוימת את הסכנה הנשקפת ממנה, ואינה פוגעת בחירותה במידה העולה על הנדרש.

4. מכאן בקשת הרשות לערור שלפניי. לטענת המבקשת, בית המשפט המחוזי שגה כאשר קבע כי הניסיון מלמד ששחרור ממעצר של עברייני תנועה שנהגו בזמן פסילה עלול להביא לפגיעה בבני אדם, ולמעשה אין לקביעה זו בסיס; וכן שגה כשנתן משקל רב מדי לעניין חומרת העבירה. לעמדתה, מעצר הבית הלילי אין בו כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת לכאורה מן המבקשת היות שממילא העבירות המיוחסות לה בוצעו בשעות היום; ומשכך, נטען כי אין עניינה של ההחלטה אלא בשיקולי ענישה והרתעה גרידא – שאותם אין לשקול בעת קביעת תנאי המעצר. עוד נטען כי המקרה חורג מעניינה הפרטי של המבקשת, משום שההחלטה נושא הבקשה מורידה את הרף הנדרש למעצר בית של עברייני תעבורה, ללא הצדקה ובניגוד להלכה הקיימת.

5. לאחר שעיינתי בבקשה ליתן רשות ערר, הגעתי למסקנה כי דינה להידחות, אף ללא צורך בקבלת תגובת המשיבה. מדובר בבקשת רשות לערור ב"גלגול שלישי", ובבקשות מעין אלו נוהגת אמת מידה מצמצמת הדומה במהותה לזו שהותוותה בעניין חנין חיפה (ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). על פי אמת מידה מצמצמת זו, רשות לערור תינתן רק במקרים חריגים שבהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית, החורגת מעניינם של הצדדים להליך. כן מדובר במקרים שבהם מתקיימות נסיבות פרטניות חריגות ומיוחדות המצדיקות זאת, כגון פגיעה לא מידתית בזכויות הנאשם או אי מתן משקל ראוי לשלום הציבור ולביטחונו (ראו למשל, בש"פ 3937/16 גביבולייב נ' מדינת ישראל (15.6.2016); בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' ג'ריס (17.4.2011)).

לא מצאתי כי הבקשה דנן מגלה עילה למתן רשות לערור. חרף נסיונה של המבקשת לשוות לעניינה נופך כללי ועקרוני, למעשה ההחלטה נושא הבקשה מיישמת את אמות המידה שנקבעו בפסיקה על המקרה הקונקרטי – הא ותו לא. בית משפט השלום הורה על חלופת מעצר, בהתאם להלכה הקובעת כי בית המשפט יורה על מעצר עד תום

ההליכים בגין עבירות תעבורה במקרים חריגים בלבד (ראו בש"פ 2974/15 אשכנזי נ' מדינת ישראל (20.5.2016); בש"פ 2227/08 גריפאת נ' מדינת ישראל (14.3.2008)). בית המשפט מצא כי המבקשת אינה מתיירת מפני החוק וממשיכה להפר אותו גם לאחר שהפקידה את רשיון הנהיגה שלה, וכאשר קיימים נגדה מאסרים מותנים; ומשום כך קבע כי נשקפת ממנה סכנה לציבור. באיזון הצורך לאיין את מסוכנותה של המבקשת עם הפגיעה בחירותה, החליט בית המשפט על מעצר בית לילי, שכן בשעות הלילה הנהיגה בכביש מסוכנת יותר; בית המשפט המחוזי לא מצא פגם באיזון זה, ובדין כך.

אכן, ברגיל אין להורות על שהייה במעצר בית על רקע עבירות תעבורה בלבד, ואולם לעיתים אין מכך מנוס; המקרה דנן משתייך לאותם מקרים, משהפגינה המבקשת את זלזולה בשלטון החוק ובשלומם של ציבור הנהגים וכלל המשתמשים בדרך. מסוכנותה של המבקשת מדברת בעד עצמה, ולא מן הנמנע שבית המשפט אף הקל עימה בעת שהגביל את מעצר הבית לשעות הלילה בלבד.

6. התוצאה היא שאני מורה על דחייתה של בקשת הרשות לערור.

ניתנה היום, א' באלול התשע"ו (4.9.2016).

ש ו פ ט ת